

València Si

CIUTAT » 5

Benimaclet: modernitat i tradició per a un barri històric

CIUTAT » 6

Esquerra presenta les seues propostes en un llibre imprescindible

PAÍS » 7

L'AVE a Madrid no porta als valencians enlloc

L'AS DE BASTOS

Recuperar la il·lusió

» Igual o més important que la pròpia ideologia o programa polític, és l'organització. De res serveix la ideologia més clarivident o el programa més pur, sense una organització, sòlida i forta, que pugui garantir-los. Per molts adherits que tinga una plataforma, posem per cas, electoral, res comparable amb una organització de militants, activa i fidel. I no per això la ideologia deixa de ser important, ni de bon tros. Si alguna cosa ens ha ensenyat la darrera contesa electoral, és l'urgència d'ocupar l'espai de les esquerres en l'espectre nacional. Els "nens rebotats" de Convergència tenen el seu propi ritme; nosaltres hem de tindre el nostre, al costat del poble treballador.

Josep Heras

Portaveu d'Esquerra-València

tots a una veu Eleccions al caure

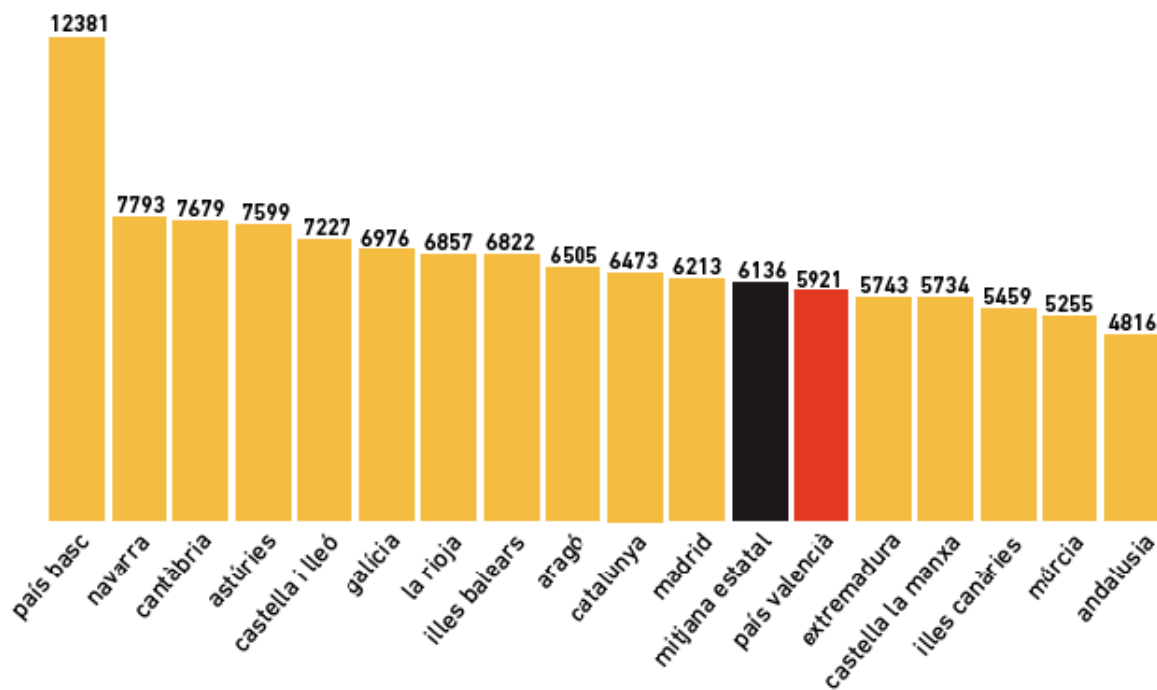
CARLES BANYULS

Ja estem calfant motors per a les eleccions municipals i autonòmiques del proper mes de maig. Esquerra Republicana està treballant de valent per presentar bona cosa de candidatures municipals (i en la nostra comarca de l'Horta en tindrem un grapat), així com per oferir una llista a la Generalitat netament d'esquerres i en clau valencianista. Després dels successos de 2007 (matrimoni de conveniència i punyalada trapera exprés), ningú està per fer pactes i les pseudocoalicions que han aparegut en el mercat són més *pseudo* que veritables unions de forces...

Dit açò, no estaria de més repassar com tenim el pati, sense ànim de ser derrotistes. El PP, amb o sense Gürtel, segurament renovarà la seua còmoda majoria absoluta en les Corts (també en podem dir "arrassàrà"), sobretot perquè la dreta ha aconseguit imposar en la societat els seus valors, té uns mitjans propagandístics bestials (començant pel Canal 9) i la seua oposició "oficial" és un desert i fa pena. Quan diem que la dreta ha imposat els seus valors ens referim a que la major part de la nostra societat s'ha empapat com una esponja d'aquest discurs triomfalista i de "grandes eventos", inclouent-hi el seu vessant regionalista-folkloric i victimista front a un pretés govern hostil de Madrid. L'esponja pepera és tan brutal que fins i tot de vegades aconsegueix absorbir el pensament de l'oportunitat "oficial" (per posar alguns exemples, no aconseguiu trobar menys espanyolisme en el PSOE valencià que en l'actual govern Camps i a més, algun destacat dirigent *psoa* local s'ha manifestat a favor de prolongar Blasco Ibáñez...

De manera que el panorama a casa nostra es tornarà a repetir després de maig: tsunami pepero i indignència *psoa*. Ara bé, el mapa polític resultant de maig de 2011 pot comptar amb una sensible diferència al d'ara mateix, i és que el parlament valencià pot esdevenir semblant al de Castella-La Manxa. Ja ho vam advertir l'any 2007, quan ERPV no va voler entrar en l'operació Compromís: calia un pacte sincer que il·lusionara la gent progressista, per a més d'una legislatura i per a totes les eleccions, i no un pacte *ad hoc* per salvar els mobles i de ràpida data de caducitat. Front a les insuficiències cròniques del nacionalisme valencià moderat, la descomposició del postcomunisme i la miopia política que demostren ambdós sectors, a partir de maig caldrà començar a sumar de veritat tots aquells que vulguen fer política des de postulats progressistes i de país. Des d'ERPV estem disposats a encapçalar una plataforma àmplia que, més enllà de la immediatesa d'unes eleccions, estiga disposada a capgirar la situació d'asfíxia pepera que pateix el País Valencià.

infogràfica Inversions en educació per alumne a l'any

» Un dels elements en què es mesura l'Estat del Benestar és l'educació, un dels àmbits que en un context de crisi com el que vivim s'han de reforçar per tal d'eixir de la crisi. També en educació, i per tant en capacitat de revertir la situació actual, els valencians estem per baix de la mitjana.

tribuna

D'un País que ja anem fent

Si s'analitzen les raons per què la dreta valenciana (PP) guanya elecció rere elecció per majoria absoluta, sens dubte es poden trobar moltes i diverses causes. Però totes es reduïxen a una: la dreta governant ha aconseguit imposar el seu marc conceptual i referencial a gairebé la resta de forces polítiques valencianes.

Així, algunes formacions s'han quedat sense utopia i projecte (PSOE i EU) i altres han completat la conversió al model identitari oficial (BLOC). Tots han acabat, d'una manera o altra, renunciant al País i a les idees per les quals paga la pena fer política; encetant una deriva ideològica i pensant, erròniament, que l'única manera d'acabar amb l'hegemonia de la dreta al

País Valencià és fer la mateixa política que la dreta i, fins i tot, en copien les formes.

Però, com aquells guerrers de la petita aldea gal·la, Esquerra Republicana del País Valencià resisteix l'invasor. El fet de no claudicar i mantindre's ferma en la reivindicació de la política com a eina imprescindible per defensar la concepció de País i els valors que representa l'esquerra és el que ha permès que siguem capaços de presentar un bon nombre de llistes municipals d'Esquerra per al proper mes de maig. I algunes en coalició...

Casos com els d'Algemesí, Alzira, Carlet, Crevillent... Independents, militants o simpatitzants d'altres formacions polítiques, persones, en definitiva, que han entès, com nosaltres,

que més enllà d'un suposat pacte puntual d'unitat per intentar treure al PP de les institucions, cal bastir un nou projecte hegemònic. Front l'hegemonia de l'espanyolisme de dretes, només cap una nova hegemonia, la de l'espai valencianista i d'esquerres amb un projecte propi. I és en aquest espai, on es trobaran cada vegada més valencians i valencianes amb ERPV, disposada a impulsar-ho i assumir-los-hi.

Jordi Vayà

Secretari d'Organització d'Esquerra-País Valencià

D'UN PAÍS QUE JA ANEM FENT
1a CONFERÈNCIA D'ESQUERRA - PAÍS VALÈNCIA
10 DE JUNY DE 2010

esquerra

combustible per a falles

GENER DE 2011

GENER DE 2011

«Si no tuviesemos el español tendríamos que inventarlo»

Esteban González Pons, diputat del PP al Congrés per València

«A menos que la materia sea exclusiva de temas de defensa del idioma valenciano o identitarios, yo no hablaré en valenciano y seguiré usando el castellano, porque no tiene sentido hacer lo contrario»

José María Chiquillo, senador del PP per València

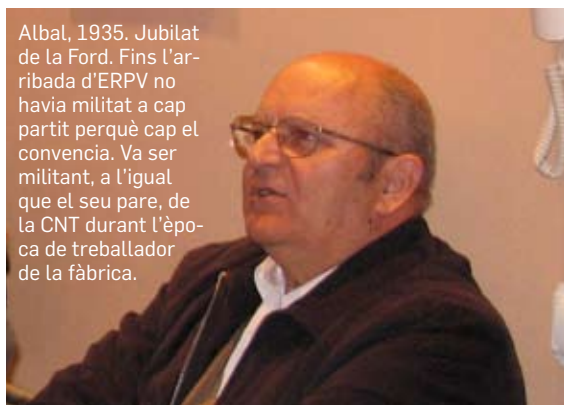
“Probablemente usaré mas el valenciano que el castellano, dependiendo del tema”

Joan Lerma, expresident de la Generalitat, senador del PSOE i portaveu del grup socialista al Senat

gent d'esquerra

Àngel Ruiz i Boix

Albal, 1935. Jubilat de la Ford. Fins l'arribada d'ERPV no havia militat a cap partit perquè cap el convenia. Va ser militant, a l'igual que el seu pare, de la CNT durant l'època de treballador de la fàbrica.

Per què et vas afiliar a Esquerra?

Vaig conèixer Esquerra mitjançant els companys del Casal Jaume I de Catarroja. De tot el ventall actual, és el partit que més defensa la nostra llengua i la nostra cultura i amb el que més identificat em sent, per suposat. Em vaig afiliar fa temps, tot i que en feia molt més que coneixia a molts dels seus membres a l'Horta Sud. Vaig aprofitar que em jubilava per donar el pas!

Com a treballador d'una fàbrica i amb la crisi que actualment ens assetja: com veus l'actual paper dels sindicats?

Com valors el treball que Esquerra fa al País Valencià?

Com a militant, el valore i molt positivament. Perquè s'ha demostrat que malgrat la demonització sistemàtica que ha atacat a Esquerra de manera més que injustificada, el poble en general no estava per eixes formes de manipulació tan pròpies de la dreta cavernària a la que, per desgràcia i desafortunadament, ja ens tenen més que ben acostumats...

Quin balanç fas del treball realitzat per Esquerra des de la teua entrada al partit?

Realment bo. Crec que la figura d'Agustí Cerdà com a diputat, portaveu i president del grup parlamentari d'Esquerra durant quatre anys li va donar una força al partit i es va demostrar la utilitat de la nostra opció al nostre País. Vam tenir una veu valenciana al Congrés dels Diputats i la seua tasca va ser molt i molt positiva. La seua

valència i la seua decisió vam ser claus pel treball per la nostra terra conjuntament amb la resta dels diputats dels Països Catalans. Per suposat, el treball que s'ha fet de portes endins al País Valencià ha sigut el de picar pedra, treballar incansablement obrint seccions locals, convençent persona a persona i treballant diàriament per la implantació del nostre projecte. Gràcies a eixe treball de tots plegats, Esquerra és una realitat a casa nostra.

Com a treballador de fàbrica i amb la crisi actual, com veus el paper dels sindicats en aquests moments?

Els sindicats, sense cap dubte, haurien d'estar molt més al costat dels treballadors. Crec que eixa "entente cordial" amb la patronal està de més en alguns sindicats. No obstant això i afortunadament, l'empresa en la que jo treballava, es preocupa de la formació constant dels treballadors i de la seua salut laboral i em consta que actualment molt més del que hui es preocupen moltes empreses.

L'AJUNTAMENT DE VALÈNCIA PRESENTA EN SOCIETAT EL PROJECTE GUANYADOR DEL FUTUR PARC

Parc central, un somni impossible?

RAÛL GARAY

Desperta la qüestió del parc central. L'alcaldeessa, Rita Barberà, ha llançat les campanes al vol i amb l'entusiasme que la caracteritza, ha desvetllat en roda de premsa que el projecte presentat per l'arquitecta nord-americana Kathryn Gustafson és el vencedor entre els cinc candidats finalistes. Aquest anunci ha estat fet acompanyat del vistós embolcall al qual ens té acostumats en grans ocasions com aquesta: diapositives en color, plànols espectaculars... i somnis que encara no són fets i que tardaran un grapat d'anys en fer-se realitat.

Ausiàs March

El disseny del parc central ha estat inspirat per un vers del poeta valencià Ausiàs March ("Aigua plena de seny"), cosa de la qual ens felicitem. És molt important que l'Ajuntament del cap-i-casal potencie la llengua i cultura pròpies, i en aquest sentit, la utilització d'Ausiàs March (protagonista d'una avinguda propera, amb estàtua inclosa) és una iniciativa admirable. Ara bé,

altres detalls que hem anat coneixent del disseny del parc ja no ens agraden tant...

Aigua i paviment

L'alcaldeessa ha volgut recalcar la presència de l'aigua en el parc, fins al punt que algunes parts del mateix són més pròpies de plaça urbana amb font que de jardí. És decebedor que s'haja pervertit el projecte original de bosc urbà (pulmó a l'estil del Central Park de Nova York) per canviar-lo a mer parc temàtic on cada parcel·la representa un tipus de paisatge. L'exagerada presència de fonts i d'aigua i el 15% de superfície pavimentada que tindrà el total del parc no ajuda precisament a la necessària oxigenació de la ciutat.

Terminis impossibles

El parc ocuparà una superfície de 260.000 m² i tindrà un cost de 73 milions d'euros (més els sobre costos, imaginem). Deixant de costat el gran problema del finançament, se suposa que en 12 mesos començaran les obres i en 2 anys estarà executat. Aquests terminis són absoluta-

Els terminis d'execució anunciats per l'alcaldeessa són impossibles

ment impossibles i Rita ho sap (també sap que ha de fer propaganda, que en maig són eleccions). Amb una estació provisional de l'AVE tot acabada d'estrenar després d'anys de reclamacions, encara s'han de soterrar les vies del tren i construir l'estació central (subterrània) abans de poder remoure un pam de terra del parc. Poden passar no anys, sinó dècades, abans de veure acabat el parc. Només serà factible l'execució de la part que dona als carrers de Gibraltar i Filipines, però açò implicarà una part ben xicoteta de la superfície total, així que els ciutadans de València haurem de seguir somiant...

CARRERS I CARRERONS

Plaça de Benimaclet

La plaça de Benimaclet representa una bonica estampa de l'antic poble

RAÛL GARAY

La plaça major de Benimaclet es configura com a nucli de l'antic poble, amb l'església de l'Assumpció de la Mare de Déu presidint-hi, tal com ocorre amb els pobles de l'Horta de València (dels quals també en són testimoni la plaça de Patraix, la plaça del Baró de Cortes a Russafa o la de l'Església a Campanar). L'actual barri de Benimaclet, al nord-est de la ciutat de València, té el seu origen en una alqueria àrab (com denota el seu topònim començat per "Beni", que vol dir "fill de"), conquistada en temps de Jaume I i atorgada l'1 de juliol de 1238 als germans aragonesos García i Ximén

Pérez de Pina.

Pel que fa al seu estatus jurídic, Benimaclet conservà la seua independència municipal fins 1882, any en què va ser annexionat a la ciutat de València, tot i que mantenint-se com a pedania. L'any 1972, finalment, Benimaclet va perdre tota autonomia administrativa i es va configurar com un barri més del cap-i-casal. Cal dir que Benimaclet conserva de forma notable el seu casc antic i per tant, la seua fesomia de poble. Una altra característica del barri és la seua alta concentració d'estudiants (degut a la proximitat de diversos campus universitaris) i la vitalitat del seu associacionisme.

Antiga alqueria musulmana atorgada per Jaume I als aragonesos Pérez de Pina

L'APUNT

Història amagada

PAU OSÒRIO

Què pot pensar un valencià que s'estima la ciutat i la història i posa els dos ingredients en el mateix sac quan s'enterra que una reforma a la Gran Via descobreix un refugi de la Guerra Civil? La primera sensació si estiguérem en un país normal seria la d'alegria: alegria de poder reviure una xicoteta part de la nostra història més recent. Però pot ser la gent que mana hui al consistori no està molt disposada a ensenyar els forats on s'amagaven els ciutadans quan el feixisme atemorí a la població de la castigada València, capital de la república durant la guerra. Està clar, per lògica, que les obres que tenen lloc entre Jorge Juan i Comte Salvaterra han de continuar però no estaria de més (i per a variar) que l'Ajuntament trobara la manera de conservar un tros, per xicotet que siga, de la nostra història. El PP ha demostrat en moltes ocasions la seua falta d'interès per la història (quan no li convé com és el cas, és clar) i la seua falta de respecte per les víctimes de la barbàrie franquista (i que els seus familiars tant pateixen hui encara pel record i pel rebrot paulatí i forçat del feixisme). El més indicatiu seria respectar eixe refugi, en memòria de les víctimes civils innocents que van causar les bombes de Franco (fill predilecte de València, encara) i perquè la gent jove fóra conscient del terror feixista.

DEMANDES VEÏNALS COM EL NOU CENTRE DE SALUT ESTAN PARALITZADES DES DE FA ANYS PER L'AJUNTAMENT

Benimaclet: per un barri viu

ANNA PEÑA

Passejant pels carrers de Benimaclet, som conscients de la seua essència de poble, enclavat dins de l'entremat urbà, com ha passat a tants altres pobles que amb el temps han quedat dins de l'entramat urbà de València. Benimaclet va ser municipi, tenint alcaldia pròpia i autònoma, des dels inicis del segle XVI fins al 1878, any en què va ser annexionat a la ciutat de València obligat per la Diputació de València que no va voler ajudar-li a pagar els seus deutes. Des del 1878 fins al 1970 va ser pedania de la Ciutat de València, tenint el propi alcalde pedani en el poble, però malgrat el pas del temps la seua identitat primer de poble, ara de barri, continua palesa en l'acció dels seus veïns.

La proximitat amb els diversos campus universitaris és una nova oportunitat per al barri, amb milers d'estudiants que especialment durant la setmana comparteixen vida amb els veïns de tots la vida, i junts segueixen batallant per fer de Benimaclet un barri viu, cohesionat i preparat per a assolir els reptes de futur. En els darrers mesos, per exemple, Benimaclet ha donat una lliçó al conjunt dels valencians d'un model inclusiu de barri, on tothom hi té cabuda i veu i pot participar del present i futur de Benimaclet, front als qui fan de la conflictivitat social i la intolerància la seua bandera.

Amb els seus més de 30.000 habitants, Benimaclet encara gaudeix d'una societat civil activa i cohesionada, amb una activa, i amb molts anys d'acció pel barri, Associació de Veïns, Benimaclet Viu (una entitat d'entitats on s'apleguen la mateixa associació de veïns, les AMPEs de les escoles i instituts del barri, el centre social Terra, la Universitat lliure que s'ha impulsat des del mateix col·lectiu a més de ciutadans a títol individual en un nou model de participació ciutadana) que vetlla per donar vida al barri i al seu teixit comercial i productiu

La proximitat dels campus universitaris és una oportunitat per al barri, amb milers d'estudiants que comparteixen vida amb els veïns tradicionals

a partir de l'organització de la trobada d'Escoles en Valencià al 2010, la colla de dimonis, les falles, o les carnestoltes, darrerament perseguides com tantes altres mostres de festes populars alternatives per l'ajuntament de la ciutat.

Amb tot, Benimaclet, com el conjunt dels nostres barris de la nostra ciutat, té per davant reptes claus per al seu futur, amb un entorn encara d'horta, amenaçat per noves requalificacions de terreny que afectaran al patrimoni insubstituïble del barri i del conjunt dels valencians. A més, veu com la qualitat de vida dels seus veïns continua deteriorant-se per la manca d'acció de les institucions, més entestades a seguir promovent la cultura dels grans esdeveniments que només poden gaudir uns quants.

Així, de nou ens trobem amb la manca d'infraestructures escolars adients i l'eternització dels barracons a les escoles com la Carles

Salvador, manca d'espais cívics i culturals on els veïns puguen trobar-se i continuant cuidant el seu bagatge col·lectiu, i amb problemes en les dotacions en serveis bàsics com la sanitat, amb un centre de salut precari i saturat que continua acumulant cues tot i que el nou centre auxiliar de salut del barri està aprovat des de fa quasi 4 anys. El cost previst d'aquest s'ha duplicat des de llavors, tot i que el barri només ha rebut com a inversió el cartell publicitari de la conselleria i continua patint una assistència sanitària precària.

Benimaclet pateix també la manca d'espais esportius, d'una mobilitat i uns serveis de comunicacions amables, o de parcs i jardins que

siguen espai de trobada per als veïns i veïnes del barri. Benimaclet ha sigut víctima del creixement ràpid i desorganitzat com ha ocorregut amb molts altres indrets de València amb l'arribada de nous veïns cap als anys 60 i que ha suposat un trencament en la cohesió dels espais, amb l'horta com un element en perill quan ha de ser una nova oportunitat per cohesionar el poble en una nova cultura més sostenible i racional amb l'entorn, més respectuosa amb la cultura, la llengua i les tracions del poble, i amb la seua llengua, i amb un veïnatge solidari que treballen en positiu per la cohesió i el futur d'un barri, el de Benimaclet, que siga model d'un barri viu.

PRESENTACIÓ DEL FULL DE RUTA D'ESQUERRA A LA MALVA-ROSA

ERPv: política per a un País

REDACCIÓ

El passat divendres 21 de gener es va presentar el llibre *D'un país que ja anem fent* al Casal Jaume I de la Malva-rosa. La directiva del Casal va introduir al president d'Esquerra Republicana del País Valencià, Agustí Cerdà, que davant d'uns seixanta assistents al sopar – debat va desgranar els objectius del treball col·lectiu que la gent d'Esquerra ha realitzat durant el darrer any i que ha cristal·litzat en el llibre que ara es presenta, i que és una invitació a l'anàlisi i la reflexió, però també a l'optimisme.

Si bé la situació del País Valencià és difícil, nacionalment i econòmica, Cerdà va insistir en tot allò que, malgrat bogar amb el vent en contra, ja s'ha aconseguit, amb la feina sovint amagada de ciutadans i associacions de tota mena. És per això que Esquerra segueix treballant, malgrat les dificultats, amb noves idees, empena i treball, i s'obre a la col·laboració de tots aquells que creuen en el futur del País i veuen les possibilitats del projecte.

Altres presentacions del llibre es faran, per exemple a Catarroja i Alboraya.

Una seixantena de persones escolten les propostes d'Esquerra a la Malva-rosa

RESSENYA

D'un país que ja anem fent

Esquerra no s'acomoda. Reflexiona, decideix, proposa. Així naix *D'un país que ja anem fent*, que recull les ponències aprovades després del treball al territori de la 1a conferència d'Esquerra Republicana del País Valencià celebrada a València el passat 20 de juny de 2010. El treball té una primera part de radiografia inicial i anàlisi retrospectiva històrica que vol ajudar a comprendre com ha arribat el País Valencià a la situació política actual, per a tot seguit oferir alternatives i perspectives de futur per a l'esquerra nacional valenciana.

Esquerra vol posar a la disposició de la ciutadania els elements de debat necessaris per a aprofundir en la feina de reconstruir el país i recuperar la política per al poble. Finalment, el llibre inclou un annex que sota el títol "València, paga i calla" fa una anàlisi econòmica del país centrada en l'espoliació fiscal que patim al País Valencià, la que costa diàriament a cada ciutadà 3,5 euros.

Adolf Sánchez

L'ASSOCIACIÓ FOU FUNDADA EN 1991 A PARTIR DE L'ASSEMBLEA DE VEÏNS DE BENIMACLET

Dimonis de Benimaclet: identitat i festa

PILAR NAVARRO

Els barris, com els pobles i les persones, s'identifiquen tant per la seua manera de treballar com per la seua manera de divertir-se. Així, l'antic poble de Benimaclet, ara incorporat a la ciutat de València, però amb una identitat molt marcada, té en la Colla de Dimonis

un element definitori del seu dinamisme.

La Colla de Dimonis de Benimaclet es va constituir l'any 1991 entorn de l'Assemblea de Veïns de Benimaclet, amb motiu de la celebració de la nit de Sant Joan, i d'aleshores ençà han esdevingut un element indispensable a totes les festes

del barri.

El correfoc, el ball, l'animació de carrer i la música formen un tot viu que encomana l'alegria i les ganes de participar-hi. Amb un grup de dolçainers i tabaleters propi de la colla, s'ha elaborat un so característic, que unit a la resta d'elements fa de qualsevol aparició pública de la Colla un espectacle especial, únic.

La recuperació de les nostres festes del foc, més enllà de les falles i les fogueres de Sant Joan, ha estat notable els darrers anys, incorporant-se per part de multitud d'ajuntaments als seus programes festius patronals (fins i tot l'Ajuntament de València programa correfocs). Aquesta recuperació no hauria estat possible si no hagueren existit associacions com els Dimonis de Benimaclet, que

Esperem que la directiva europea del foc no afecte la nostra festa

moltes vegades a la contra, han sabut impulsar la nostra cultura.

Tanmateix, la utilització de la pirotècnia fa caure aquesta festa dins de l'àmbit d'aplicació de la directiva comunitària 2007/23, que suposava la prohibició de quasi totes les tradicions dels Països Catalans relacionades amb el foc. La seua aplicació depenia del ministeri d'Indústria, que al maig de l'any passat va aprovar la transposició de la directiva europea, que esperem no entrebancque celebracions com la dels Dimonis de Benimaclet.

Esperem que puguem evitar que la normativa altere el nostre patrimoni cultural i festiu, perquè no estem parlant sols de festa, sinó de preservar la cultura popular, el teixit associatiu i els elements dinamitzadors dels barris. En definitiva, la nostra identitat com a poble.

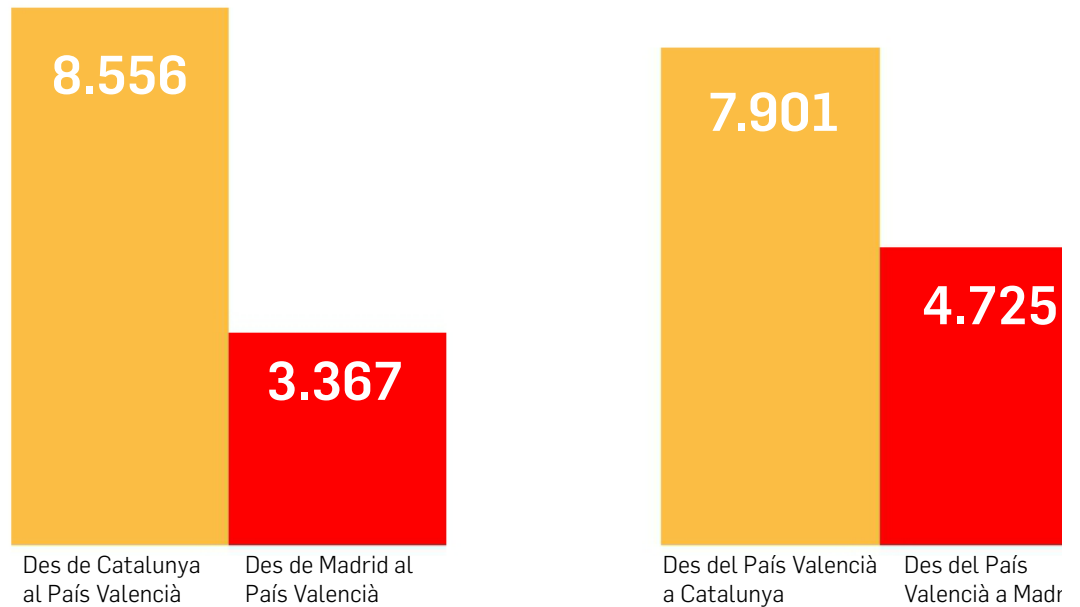
El context

L'any 2008, es van transportar 259.180 milers de tones de mercaderies per carretera del País Valencià a l'Estat espanyol. D'aquestes, vora el 40% de tenien destinació Catalunya o Múrcia, mentre només el 12% tenien destinació Madrid. Pel que fa a les mercaderies destinades al País Valencià, el 45% provenien de Catalunya i Múrcia, mentre només un 8% provenien de Madrid.

Malgrat que el gruix del volum de transport de mercaderies, i també de persones, es produeix al llarg de la franja mediterrània, hi ha una manca d'inversions en infraestructures que frena en sec el creixement econòmic potencial del país. La construcció, per exemple, d'un corredor de ferrocarril adaptat a l'ample de via europeu que connecte els ports mediterranis amb els del centre i el nord d'Europa suposaria, a més d'una porta d'entrada a Europa per a la nostra economia i una evident oportunitat de creixement, una reducció de més del 20% de les emissions de CO2 associades al transport al País Valencià.

infogràfica

Milers de tones de mercaderies transportades per carretera

EL MODEL CENTRALISTA I RADIAL DE L'ESTAT ESPANYOL

On ens porta l'AVE?

La construcció i el turisme tornaran a tirar de la nostra economia, mentrestant, la Ford amenaça que se'n va si no fan ja el corredor mediterrani

un aeroport en cada capital de província. És per això que Zapatero presumeix que Espanya ha fet més quilòmetres d'AVE que ningú a Europa, i que ja uneix vint-i-una capitals amb Madrid. Des del punt de vista econòmic, la relació entre inversió efectuada en la xarxa d'alta velocitat espanyola i beneficis econòmics obtinguts és, ara per ara, patètica.

El 18 de desembre l'AVE Madrid-València arribà al cap i casal del País Valencià. L'Espanya dissenyada fa vora tres segles a la manera de la França jacobina compleix així una de les seues finalitats: ordenar la nació, la nació espanyola. L'aplaudiment de la classe dirigent del país, desitjosa d'ofrenar noves glòries a Madrid, ha estat unànime. Moment històric, diu el president de la Generalitat, l'AVE ens portarà la recuperació econòmica de la mà del turisme madrileny i forani via l'aeroport internacional de Barajas.

La construcció i el turisme tornaran a tirar de la nostra economia i, mentrestant, la Ford amenaça que se'n va si no fan ja el corredor mediterrani. Segles i segles mirant al nord, construint una societat agrícola i industrial i estàvem equivocats. L'agricultura i la indústria a Marroc, nosaltres al taulell, als geriàtrics i al turisme de sol i mar. Es ahí on ens porta l'AVE?

JOAN BARRES és Secretari d'Imatge i Comunicació d'ERPv

El catedràtic Germà Bel, en el seu magnífic llibre Espanya, capital Paris, es remunta a l'any 1720, després de la Guerra de Successió, on de la mà de Felip V quedà fixat a Madrid el quilòmetre zero de les comunicacions espanyoles. Els borbons guanyaren una guerra en un país decadent. Per a eixir de la decadència es formulà un projecte: fer un país com França.

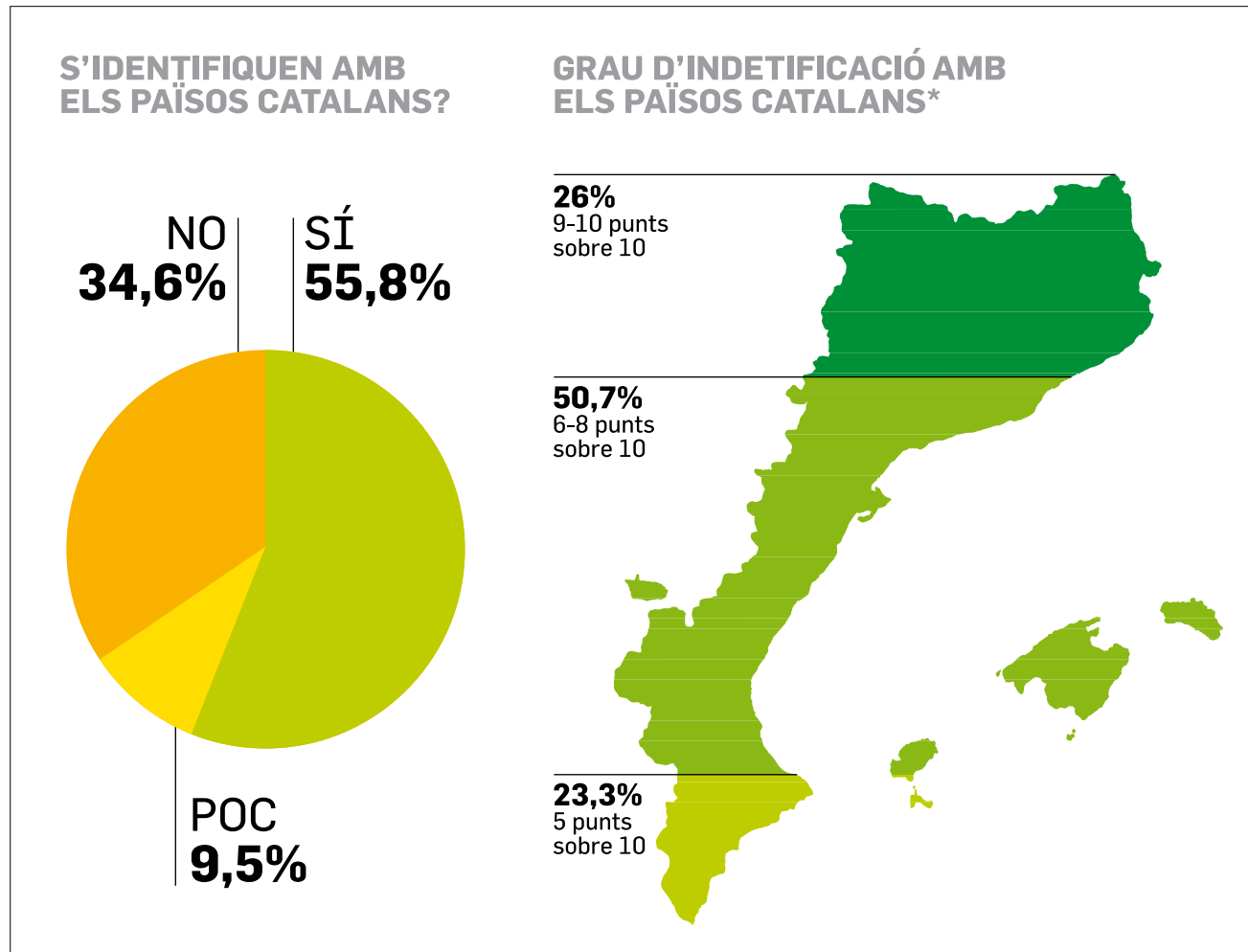
L'autor ens porta a transitar per les sis "carres de postes" definides per Felip V i per les

carreteres radials de Ferran VI i Carles III, fins arribar a l'Espanya del ferrocarril del segle XIX, a les autopistes del segle XX i als mitjans de transport més recents: l'AVE i el transport aeri. Aquest conjunt d'actuacions ha obeït objectius d'ordenació del poder polític i territorial molt més que a dinàmiques econòmiques. Açò permet entendre per què les polítiques d'infraestructures a l'Espanya actual són tan singulars i diferents de les dels països del nostre entorn, i per què susciten un consens tan ampli i sense fissures, tal vegada l'únic, entre govern i oposició. Dretes i esquerres. Espanyols i espanyols.

En aquest context, la construcció de l'AVE o d'un aeroport no depén ni del trànsit ni de l'economia. Si, a més, es considera com un servei equiparable a un hospital o a una escola, cal un AVE i

RESULTATS D'UNA ENQUESTA

Sentiment de pertinença dels mallorquins als Països Catalans

*Percentatges d'identificació amb els Països Catalans calculats sobre el total de mallorquins i mallorquines que els aproven i que suposen un 56% del total de persones enquestades.

El context

Una enquesta publicada per Esquerra a les Illes Balears reflecteix que prop d'un 56% dels mallorquins i mallorquines aprova els territoris catalans. A més, un 14% dels enquestats puntua de 9 a 10 el seu sentiment de pertinença, mentre que un 9,3% no sent cap afecte cap a Espanya. El miler de persones que han participat en aquesta enquesta telefònica realitzada el 2010 pel grup Opinòmetre, han hagut de valorar de l'1 al 10 el seu sentiment de pertinença a quatre conceptes territorials com Europa, Espanya, Països Catalans i Mallorca. Les respostes del sonatge es divideixen en tres parts: les obtingudes a la capital, Palma de Mallorca, les obtingudes a la resta de l'illa i, finalment, la suma de les valoracions.

GRAUS D'IDENTIFICACIÓ

56% dels mallorquins pels Països Catalans

CATHY SWEENEY és candidata al Consell de Mallorca

Derry (Irlanda), 1948

És Llicenciada en Filologia Hispànica i treballa a la Universitat de les Illes Balears (UIB). Actualment és secretaria de Política Cultural d'Esquerra a les Illes.

Més de la meitat (un 55,8%) dels illencs i illenques valoren entre un 5 i un 10 sobre 10 el seu sentiment de pertinença als Països Catalans. El sondeig, fet pel grup Opinòmetre per a Esquerra Republicana, s'ha presentat aquesta setmana.

Segons l'enquesta, un 34,6% de la ciutadania mallorquina valora en 0 o 1 el sentiment de pertinença als Països Catalans, un 9,5% diu que és d'entre un 2 i un 4, un 13% li dóna un 5 pelat, un 28,3% el valora entre el 6 i el 8 i, finalment, un 14% situa la sensació de pertinença entre el 9 i el 10. Així doncs, tan sols un 44,1% suspenen en aquesta enquesta en el conjunt dels territoris de parla

«Més de la meitat dels illencs valoren positivament la seva pertinença als Països Catalans»

catalana. Amb tot, com que hi ha un important grup d'enquestats que valoren amb 0-1 el fet de pertànyer als Països Catalans, aquest queda, de mitjana, en un 4,4 sobre 10.

Cal dir que hi ha una lleugera diferència entre la mitjana a Palma

i a la Part forana: a Ciutat és de 4,43 i a la resta de l'illa és de 4,37. Segons el president d'Esquerra a les Illes, Joan Lladó, aquesta variació és perquè a Palma «hi ha més extrems».

De fet, les xifres són molt semblants entre la Part forana i Ciutat, però és cert que a Palma, tant les puntuacions més baixes com les més altes són lleugerament superiors. Els resultats més contundents, però, són els que obté aquest concepte respecte de Mallorca: un 64% valora entre un 9 i un 10 la idea de pertànyer-hi, tot i que aquesta xifra és més alta a la Part forana, on arriba al 65%.